

tribuna | CARLES CASTELLANOS I ORIOL FARRÉS. Professors de la UAB i membres de l'Associació Manuel González Alba

La República independent, una ruptura democràtica

I si en comptes d'anar girant al voltant del nostre impossible encaix amb Espanya, comencéssim a caminar per nosaltres mateixos? En aquest tercer article començarem a exposar unes bases per a fer realitat aquest camí

La República catalana independent no és cap utopia. No és altra cosa que l'expressió de la voluntat popular d'una nació que es vol organitzar lliurement. Respecte a la situació política actual, cal entendre la independència *tan sols* com una ruptura democràtica, un canvi polític que és alhora difícil i ben possible.

La independència no és només un canvi de govern, ni tampoc un canvi de règim; és un canvi de referent global. És la ruptura amb tot allò que és ara l'Estat que ens ofega: policia, jutges, polítics, administració, informació... És un canvi *en tots els fronts* per una *nova vida*, una vida social sorgida de la voluntat popular; és, de fet, el nostre naixement col·lectiu a la vida política, la possibilitat de decidir sobre els nostres interessos sense limitacions imposades ni interferències arbitràries.

La independència és, pel que fa a aquesta voluntat col·lectiva, un objectiu molt simple i evident, perquè és únicament l'expressió d'una voluntat democràtica contra la qual s'oposa un il·legítim

tim i anacrònic «dret de conquesta». Per a avançar cap a la independència no cal que la proposta compti des d'ara amb una majoria passiva. Només cal que els qui volem la independència, i hi trebalem, siguem més —i més convincents— que els qui s'aferren a la subordinació a Espanya. Els indecisos, tard o d'hora s'hi afegiran, sens dubte. Contra la nostra voluntat col·lectiva, l'Estat espanyol —inscrit al si d'un context europeu d'una tradició democràtica— centrà la seva acció, més que no pas en la intervenció militar oberta, en la manipulació de la informació (ja ho fa ara), en el foment del patriotisme espanyol (ja l'ha tornat a aguditzar) i en l'estrangulament econòmic i cultural (ja hi posen força voluntat, des de fa temps).

La independència es juga, doncs, ara fonamentalment en el camp de la política i del seu entorn econòmic, propagandístic, ideològic i diplomàtic. Es pot aconseguir, doncs, amb una combinació de tres factors bàsics: *consciència*, *voluntat* i *valentia*. Serem independents si sabem desvetllar la *consciència política* del nostre poble i refutar, alhora, les veus de

conformitat amb l'*statu quo*; si sabem i volem promoure realment una *acció permanent*; i si tenim, finalment, el valor de preparar adequadament la *ruptura de tipus democràtic* que serà necessària per a aconseguir la nostra llibertat i la nova vida política.

El pas previ és, per tant, aconseguir la consciència nacional política, la consciència de tenir dret de decidir sobre les nostres coses; això no és altra cosa que la construcció de la «nació política», fer el pas d'un poble que sobreviu al voltant d'una llengua i una cultura, a una nació amb consciència dels seus drets col·lectius i ciutadans. Caldrà superar la propaganda contrària; és el moment de la lluita psicològica perquè els enemics declarats de la independència (com el PSC-PSOE i el PP) usaran i abusaran d'instruments d'intimidació i de desmobilització que haurem de conèixer i saber combatre. Caldrà explicar ben clar que la negació de la vida política catalana comporta, com sabem i com ho vivim cada dia, una disminució de les possibilitats de benestar, de justícia, de salut, de preservació de l'entorn i del medi ambient, etc.; que

és una necessitat general poder tenir un estat *al darrere* ajudant, i deixar de tenir un estat plantat *al davant*, en contra nostre; que la independència, com a expressió justa i necessària de la pròpia afirmació, és una possibilitat real i no una fantasia; i que aquest objectiu no és una negació dels altres, sinó només de la dominació de l'Estat que ens és contrari i no ens permet avançar.

● La independència es juga en el camp de la política i del seu entorn propagandístic, econòmic i diplomàtic

Contra la destrucció de la nació catalana que pretén l'espanyolisme —que considera que de nació amb drets només n'hi ha una, que és l'espanyola, i s'escuda darrere una vella constitució monàrquica apuntalada per la violència— nosaltres defensem el nostre dret legítim a existir públicament i políticament, el dret a construir col·lectivament i lliurement la nostra nova *Res Publica*.

en sisif | JORDI SOLER

l'escaire | MIQUEL PAIROLÍ

La fi del món, segons Hawking

El científic Stephen Hawking ha passat per Santiago de Compostel·la i ha pronosticat la fi del món a un termini raonable d'un segle, si fa no fa. Hawking no ha establert dates exactes ni gaire properes, que són dos errors que solen cometre els profetes d'aquest mal averany perquè, és clar, llavors arriba la data fatal, no passa res i queden en evidència. La fi del món és un dels temors atàvics de la humanitat i fa moltes centúries que visionaris de tota mena n'adverteixen de la imminència, alguns d'ells amb un notable sentit estètic, entre catastrofista i *gore*. Sembla una fi del món produïda per la Paramount i dirigida per Tim Burton. En aquests vaticinis, l'apocalipsi sempre sol venir del cel i ser conseqüència de la ira d'alguna divinitat. La fi del món, segons Hawking, és diferent. Es tracta d'una fi del món laica i terrenal, provocada per la follia humana, per aquesta criatura que, tot conservant encara una agressivitat primitiva, ha desenvolupat una tecnologia capaç de provocar gran destrucció. El canvi climàtic i l'inici

Badena, California, 6 February 19

El prestigiós científic Stephen Hawking, fa tres anys, en una conferència a la Universitat de Barcelona. / EP

d'una nova era nuclear són, per Hawking, l'autopista que du a la fi. Fins aquí, les idees pessimistes del científic encara presenten una fonamentació lògica, però, a partir d'aquí s'envolen cap a la fantasia i la ciència-ficció. Hawking insinua que el futur de la humanitat és fora del planeta i això sí que ja pertany de ple a la irrealitat. No es coneix pas l'existència de cap indret fora de la Terra que sigui habitable per l'espècie humana i no es disposa pas de la tecnologia ni de l'energia per construir-ne un d'artificial. Tot això és fantasia i Hawking és un científic, per tant hem de deduir que fa broma. A més, si fos possible habitar o construir un altre món, desgraciadament hi arrossegariem els problemes que ja tenim en aquest, de manera que el més probable és que també acabéssim carregant-nos-el. Mirar de posar seny, és el que hem de fer. Posar seny, procurar viure en pau i aprendre a gaudir d'aquest planeta tan generós, ple d'una energia vital esplèndida i inexhaurible, que no aconseguirem pas anihilar.